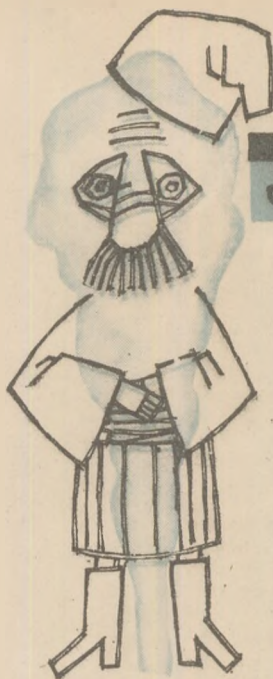

URZICĂ

ANUL VIII ★ Nr. 23 (171) ★ 31 DECEMBRIE 1956 16 PAGINI • 75 BANI

La chestie, scumpule, la chestie!

lește - că nu-i dă mina să-l prinzi cu cloara vopsită. Are multe bube. Nați! Cred că și acu' le-nvirtește cu ai de la primărie... Și-i zic: I-așcută mă, pușcărie...

- Scumpule, se roagă din nou președintele, vino la chestie...

- Apăi, sare ca ars Nae, da-că-i tai? Lasă-l să vorbească!

Coana moașă dă din cap a încuviințare și spune:

- Să vorbească! Să știm și noi: unde punem afișul?

- Vedeti? face vocea groasă. A venit lumea să fie lămurită! S-o lămurim!

- Poftim! consimte președintele. Dați-vă părerea, să luăm o hotărâre!

- Foarte bine! Imi dați cuvântul? întrebă primul vorbitor.

- Mă rog! Da' la chestie, scumpule, la chestie!

- Bun înțeles!... Și-așa, va să zică, hop și Sile - că-mi pome-nțăți de pramatie! - care, zice, se pricepe la canal...

- La capac, adică, îl întregește vocea groasă.

- La capac! Zice: am eu unu' acasă... garnit!

- Garnit! Il corectează cineva.

- Da, garnit! Eu - ce zic?... și mă duc, fraților, iar din om în om... mă duc și la Smărăndescu, al cu lăptăria.

- Ți-al găsit! s-aude iar vocea groasă. Smărăndescu e un zgrile-brinză ce n-a văzut Parizul! Și s-a dat și el cu ăia! Cică o să furnizeze numa' ei lapte la spitale! Cind? La paștele cailor - că acu' sintem noi la putere! Un amărit! E boșorog și are țiftoare!

- Zău? se miră coana moașă și duce mina la gură.

- Ponoarea mea, v-o spun! D-abea se ține pe picere și ase țiftoare!

- O fi Lina, văduva... încercă slab femela.

- Lina! admite filozofic vocea groasă. Tot ce se poate! E cam rea de...

- Nu, nu-i Lina! Lina e la spital. Il face *reparatie*!

- Da' ce are?

- *Ricter*!

- *Icter*, vrei să zici!

- Nu mă-nvăța pe mine cum să mă *esprim*. Atita lucru știu și eu!

- Se și vede!

- Se vede, că nu ești chior!

- Chior e tai-tu!

- Sst! Sst!

- Domnilor, fraților, ce-nseamnă asta? Intervine președintele. Și către primul cetățean:

- La chestie, scumpule, la chestie!

- Păi... la chestie! se supără cetățeanul. Asta... de care vorbesc eu nu e chestie? Atunci?

- Fraților, se aude vocea groasă, e țirziu și m-așteaptă acasă cu tocana!

- Așa-i! Il încuviințează altul, e țirziu! Trebuie să ple-căm!

Se ridică mai toți grăbiți.

- Și cu afișul ce facem? întrebă cu vocea slabă coana moașă. Unde-l punem? La criș-mă? La băcănie?

- Păi, ce să facem? O lămu-rește vocea, de astă dată și groasă, și răgușită: rămîne așa cum s-a hotărât!

- care-i cu ăia! Nu-s de lepădat nici teighetarii cu c... în două luntri. Li cercetați și pe ei și doar un cuvint le șoptiți: *Atenție!* Ati! Știu ei de ce e vorba! Că dacă nu-s hotărâți și le scapă votul - țin-te de ei! Procese de contravenție, anchete, buclucuri... Apoi îi luați la rind pe cetățeni: ce-am făcut, ce-am dres, de la Adam... Tot ce am făcut, pricepeți? Le spuneți, adică așa ca să-latingi pe rumin la ficiați, că o să leștinim piinea, carnea, zarzavaturile, tutunul, și ălor fără case, calicilor, că o să le scădem chiriile. Băgați de seamă, gospodari! propriietari, adică, le spuneți că avem grijă și de ei - că ce le *cântăm calicilor e doar de sanchi!* Asta... ca să-l încălzim pe toți - că toți sintem, la o adică, romini - nu?

Le arătați tot ce-am făcut: o să clădim niște aziluri, niște școli, niște cazărmi... tot ce am reușit, ca să zic așa, pină azi: o să luminăm cu electrică ulițele, le pavăm cu piatră și chiar cu asfalt, prelungim liniile de tramvai... reducem impozitele! ...

- Bine, șefule, constată Gore Strimbu, da' astea e chestie de viitor... 'mneatali dai zoru' cu ce-am făcut și la o adică ne-ndulcești cu ce o să...

- Dacă ești ageamiu! Il repede Sile Drăgoi-Floare ofilită. Nu te pricepi în politică. Ce-am făcut și ce o să... tot ăia! Că nici înainte n-am făcut nimic - nici d-acu...

- Tac! mă, șmecherie, il lei la fix pe domnu' *aucat*?

- Dom'lor, fraților, reia șeful culorii, văd că ne-nțelegem de minune și-mi pare bine! Am toată încrederea în voi, aveți destulă experiență... Nu vă certati, fiți uniți și disciplinați!... Că mai avem o chestie la ordinea zilei, cea mai importantă chestie. Da' vă rog! nu vă lansați în discuții! Să discutăm numai la *obiect*, cum zice poetul!

- Foarte bine! aprobă Gore. Despre ce-i vorba?

- Uitați, fraților, e vorba de luat o hotărâre în următoarea problemă: unde punem *afișul* cu candidații partidului nostru? Știți: grangurii! Afișe am făcut - mari - că la „Monitor” statu' plătește. Dar i-am ars și noi un *afis* ce n-a văzut culoarea! Unde: la Niță în cirejumă, sau la Dumitru - engros de coloniale - c-amindoi e de-ați noștri? Cu asta am terminat! Vă spuneți părerea, că nu vreau să procedez ca la ăia și să iau decizia de unu' singur! Cine cere cuvântul?

Se ridică Nae.

- Imi dați vole?

- Mă rog, spune șeful, doar am întrebat: cine cere cuvântul? V-am spus că vreau s-aud părerea dv., după care vom proceda în consecință.

- Foarte bine! constată Gore, asta-i democrație! Și e cea mai bună metodă. Cum zicea și talca, dumnezeu să-l lerte, fiecare cu

păsul lui. Uite, la mine în curte e un canal. De două luni s-a spart canalul... asta... ca-pacul. Mă duc la unu', mă duc la altu'... mă căciulesc. Hai-deți, fraților, zic, punem mină de la mină și-l reparăm. Sau cumpărăm alt canal, adică asta... alt capac...

- Alt capac! se aude vocea groasă a unuia din Dumitrești. Eu am văzut ce-i acolo! Pericol mortal, asta mi-i crucea!

- Just, foarte just! reia Gore. Vine cineva mai spre noapte și nu observă, mă-nțelegi, canalul...

- Mai ales dac-a băut și fără sifon! il completează o voce groasă.

Gore suride în bărbie.

- Și așa, continuă el, cum spui matala. Toate e posibil! La urma, urmel, de ce nu? Acu-i mustu' bun, mai bun ca-n nolem-brie. A prins și puțină asprime.

- Nu te leșină ca-n septembrie de dulce ce e...

- ăia dulce e pentru *dame*...

Șeful se simte obligat să-l

înterupă:

- La chestie, scumpule, la chestie!

Foarte mirat, cetățeanul face ochii roați, privește pe ceilalți și are aerul să-ntrebe: Ce vrea asta?

Apoi, pe tonul cel mai firesc:

- Da, da, se-nțelege: la chestie!... Așa că, la mine în curte, cu canalul ăsta e o nenorocire! Și nu am cu cine sta de vorbă! Am fost și la secție - și la primar, am fost și la matala, coane Romică! Și unde mai pui că, mă lertați de impresie, colac peste pupăză, s-a stricat și WC-ul! Că nu ne-pardon! - numai noi, locatarii; vine și alții din vecini că, zice, la noi tot e stricat, de ce să-l strice și pe-al lor? Și mă gîndesc că ar trebui să punem de planton.

- La chestie, scumpule, la chestie! il roagă din nou președintele adunării.

- Așa e, drăguțule, se aude iar vocea groasă, e vorba aici să hotărîm: care va să zică: unde punem afișul.

- Așa-i! Il aprobă președintele. De asta-i vorba! Prin urmare (se adresează către Gore) care e părerea dumitale?

- Păi dă-i drumul, il incurajează vocea groasă și adaugă: da' să fii scurt și *la chestie* că te cam știu eu ce hram porți!

- Cine, eu?

- Da, dumneata! Ce te rățolești așa? N-ai fost pină mai ieri cu ăia? Acu' c-au căzut, ești cu conu' Romică. La ce te rățolești?

- Eu mă rățolesc?

- Da, dumneata! Domnu' Romică al nostru te roagă să vii la chestie. Și bine face! Că uite, așa se întâmplă și cu Nați!

- Care Nați? întrebă coana moașă. Nați, ipistatu? (Respectivul fusese, pe vremuri, guard comunal și mahalaua il poreclise „ipistatu”).

- Exact: Nați - cînd il cauți - te provoacă: să-mi răspunzi scurt și *precis*. Da' el le oco-

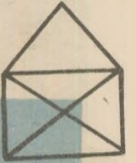
REVELIONUL LOR...

— La mulți ani, bărbate!
— Stai să auzim întâi dacă se confirmă de dincolo!

Desen de V. Crivăț

Scrisoare deschisă

Sinaia • Peleş

DOMNULE FOST-REGE,

Pun rămăşag că nu vei înţelege
Ce sentiment m-a îndemnat să-ţi scriu.
Afară-i frig. Sînt singur. E tîrziu
Şi-n încăperea-n care mă găsesc
De cîţva timp mă indelectnesc
Cu o ciudată arheologie:
Fac comentarii despre monarhie
Pe baza urmelor ce ne-ai lăsat
Aproape pretutindeni în palat.
Prin camerele de diverse stiluri
Cu ştucuri, arabescuri şi bibiluri
Pe gust turcesc, pe gust maur, şi chiar
Pe gustul lui Franz Iosef, în zadar
Am căutat o urmă, un cofon
Pe gustul meu barbar, autohton.
Greşesc. Uitasem de-o fotografie
(Regina-mamă îmbrăcată-n lîe
Şi-un fus ce face parte din decor
Simbolizînd iubirea de popor).
Biblioteca „regelui culturii”
Prezintă-o culme a incurcăturii
Din care nimeni n-ar putea să iasă:
Biblioteca-i mare şi aleasă,
Dorm clasicî încătuşaţi în piele
In legături artistice şi grele:
Germani, francezi, italieni, în fine
Toată lumina minţilor străine.
Raftul e plin, aproape să plesnească
Iar ca literatură romînească
Un op de Carmen Sylva se zăreşte
Tradus cu mare grijă din nemţeşte.
Eu n-am să neg că-n snul dinastiei
Nu s-a uzat de limba Romîniei.
Un unchi de-al dumitale, îns notoriu,

Aoa la îndemnă-un repertoriu
Extrem de colorat, ulultor,
Aş zice un adevărat folclor
De vorbe tari şi crîncene, pe care
Le întrebuişa la supărare,
Tîpînd injurătura şi ocara
Pe romîneşte să priceapă ţara.

După cum vezi şi-ai înţeles pesemne
Nu mai găsim şi-aiurea alte semne
Pe urma voastră, ci doar în palat.
Urmele vechi de mult s-au vindecat
Căci trebuiau, fireşte, să dispară
Cum au pierit lăcustele din ţară
Care cîndoa prin holda din cîmpie
Făceau prăpăd şi jaf şi... monarhie.

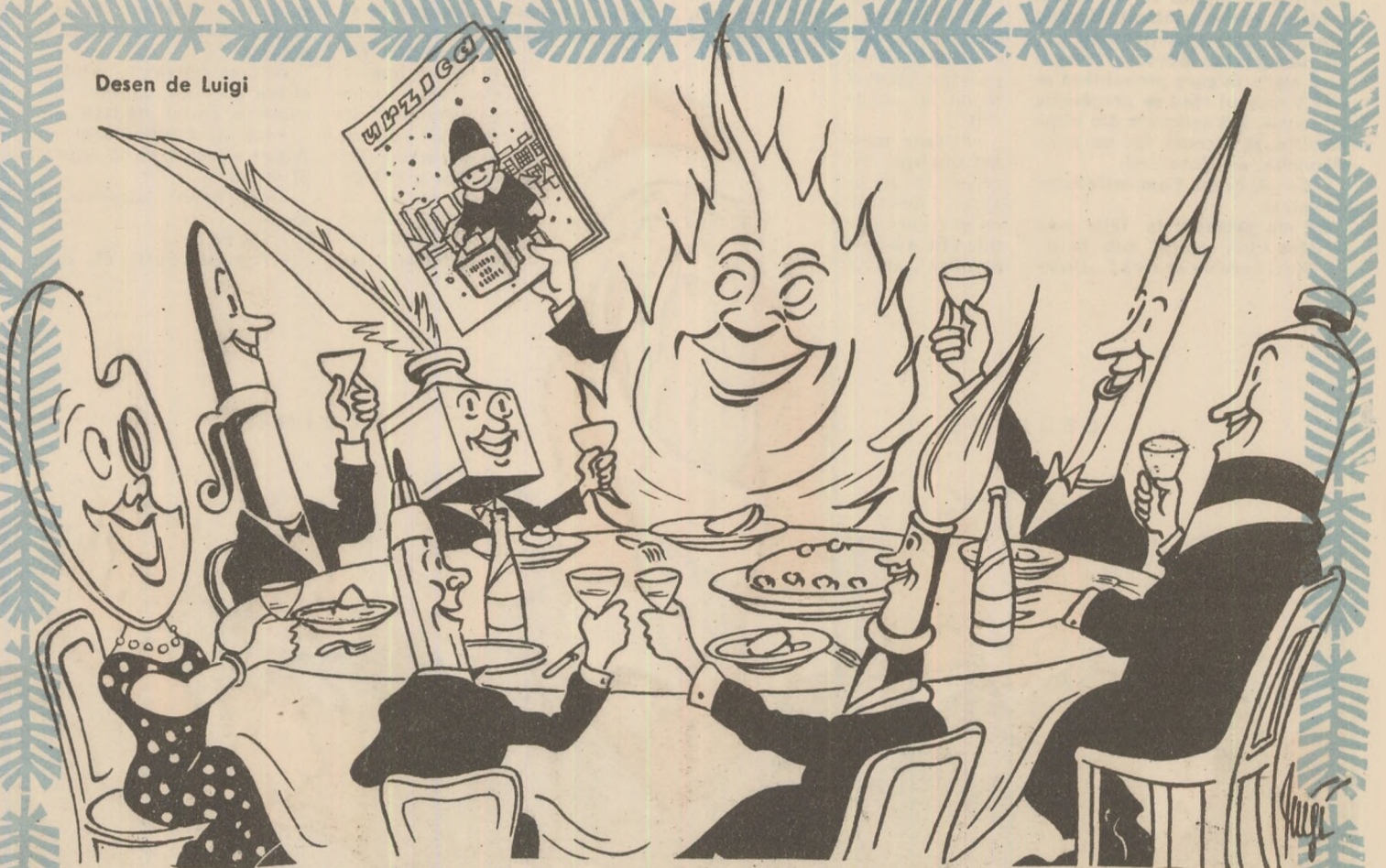
MIRCEA PAVELESCU

P. S.

Desigur unii poate că ţi-au spus
Că Peleşul e trist de cînd te-ai dus.
Nu, domnule Fost-Rege, e-o eroare
Castelul e în plină sărbătoare
De nouă ani de cînd nu mai există,
Şi populat într-una cu artiştii
A devenit dintr-un birlog regal,
Inchîpute-ţi, un factor cultural.
De necrezut, vei zice dumneata
Ducîndu-ţi poate degetul la tîmplă
Şi-ntr-un tîrziu, gîndînd vei exclama:
— Vai, vai, ce lucruri triste se întîmplă!

M. P.

Desen de Luigi

URZICA : — Închinăm acest număr în cinstea noului an !

de SADI RŪDEANU

Tot timpul anului, umoristul încearcă, cu ironia, hazul și talentul, atât cât îl stau la dispoziție, să dezvăluie tarele unora, pentru a scuti necazurile altora. În toți verii, de exemplu, când toată lumea merge la strand ca să se răcorească, el merge la strand ca să vadă dacă funcționează dușurile. La băi, unde toată lumea vine să se odihnească, el este rugat să facă „ceva distractiv” în legătură cu aspectele negative din stațiune „că tot e în concediu”. Iarna, când l se strică și lul caloriferul, cum se mai întâmplă și la alții, el trebuie să scrie pe chestia asta ceva „cu haz”. Să-l fie deci îngăduț umoristului, ca, măcar o dată pe an, să scrie ceva și despre necazurile lui.

Subsemnatul, de pildă, am fost chemat într-o zi la o gazetă: „Publ căm o serie de articole în legătură cu problemele de familie mi-a spus redactorul-șef. Știi, atitudini greșite ale soților, manifestări nepotrivite, mă rog, fă-ne ceva!”

Și am făcut. Am scris un foleton, în care era vorba despre o soție care avea tot felul de preocupări, în afară de buna îngrijire a soțului ei. Articolul a plăcut și s-a publicat. Venind acasă în ziua apariției articolului, îmi găsesc nevasta în aceeași stare în care probabil că se află Vezuviul când se pregătește să erupă. Mă așteptam din clipă în clipă să scoată foc pe nări. (Nevasta, nu Vezuviul).

- Ce ai, dragă? am întrebat-o eu mirat.

Ea s-a proștărit în fața mea și mi-a vîrît ziarul sub ochi:

- Așa, care va să zică! „Dom-

nul umorist” s-a însurat pur și simplu ca să aibă ce scrie! Și-a luat nevastă, ca să fie pe teren! Bravo! Ca să nu zică lumea că e rupt de viață, își rupe subiectele chiar din casa lui! Ei, nu, că asta-i bună! Păi, ce făcea! „talentatule” dacă răminea burlac? Murea de foame, că nu mai avea idei!

Rămăsesem înmărmurit.

- Dragă, stai să-ți explic...

- Nici o „dragă”, mi-o rețeză ea. Întîi mă faci de ris într-un tiraj de trei sute de mii de exemplare și pe urmă mă tei cu „dragă”? Nu ți-e rușine! Dar ce, crezi că eu nu pot să trimit un articol la ziar, să arăt ce „figuri” îmi face soțul meu, „umoristul”? Și în definitiv, ce ți-a venit? S-a întâmplat acum o săptămîină că ai venit acasă și nu era masa gata! Ei și ce, nu se mai întâmplă? Se întâmplă și pe la alții! Dar cînd e la alții, soțul, dacă e om, înțelege, dacă nu, se supără, îl face nevastă observată, se ceartă, acolo între ei, și a doua zi a trecut! Ei nu, la mine e altfel, că soțul meu e „umorist”! Eu, dacă am întîrziat o dată cu masa, sînt dată la ziar! Să știe o țară întreagă! Ooo! Sînt pe lume atîta oameni cu scaun la cap, profesori, medici, dentiști, doctori, ingineri, tehnicieni - și a trebuit să cadă pe mine norocul să iau un „umorist”!

- Draga mea, dar înțelege, încercă eu să o presc torontul, nu era vorba de tine! Eu am generalizat, am...

În clipa aceea sună telefonul. Ridică receptorul nevastă-mea.

- Alo?... Da!... Un moment!... Apoi către mine: „Angela vrea să-ți vorbească”.

Angela și Nicu sînt cei mai buni prieteni ai noștri. Sîntem nedespărțiți de ani de zile. Fericit că acest telefon întrerupsese năvalnica erupție a nevastă-mi, am luat bucuros receptorul:

- Alo! Bună, Angela!... Ce mai faci?

Și de la celălalt capăt al firului auzii:

- Ascultă, măscăriciule! Să nu te mai prind pe la noi, că-ți

să-ți de meserie, pune mina pe lopată, nu te lega de oameni!

- Angela, dragă, făcui eu gluiț, dar...

- Nici un dar! Crezi că n-am observat eu mai de mult că încerci să bagi zizante între mine și soțul meu? Dar am sperat că mă înșel! Acum însă, ți-ai dat arama pe față! Să știi însă că nu-ți merge! Și a venit momentul să ți-o spun de obraz: niciodată nu mi-a plăcut ce-ai scris! N-am zîmbit niciodată! Dar îți spuneam că mi place, așa, fiindcă eram prieten! Și un cloclu are mai mult haz ca tine!

rup picioarele, auzi? Picioarele alea cucare scriii! Care va să zică, te las să-mi vii în casă, și dumneata, ca un om cu șapte fețe ce ești, te folosești de buna noastră credință și-mi dai la țipar întîmîțările mele familiale. De unde știi, agramatule, că eu îl las pe bărbatu-meu să-și coase singur nasturii la cămăși? Dacă s-a întîmplat asta o singură dată, acum o lună, cînd am fost gripată, înseamnă că ai dumneata voie să-ți permiți să mă faci de ris în fața lumii? Ce, am ajuns eu bătaia ta de joc? Ce sînt eu, analfabetule, te matica ta? Dacă n-ai pe ce să mă faci bancurile tale de înmormîntare, la-

Pac! mi-a trîntit receptorul. Innebunit, mi-am luat paltonul din cui și m-am dus la bunul meu amic Andrei, să-mi dea un sfat. Simțeam nevoia unui om care să mă înțeleagă. Cînd Andrei mi-a deschis ușa, mi s-a părut că observ o oarecare răceală în comportarea lui. Eram însă prea agitat ca să dau importanță.

- Ascultă, Andrei, am început eu, am venit la tine, să mă scoți dintr-o mare încurcătură! Sînt disperat!...

Andrei stătea în picioare la cîțiva pași de fotoliul în care căzusem eu, și mă fixa.

- Îmi pare bine că ai venit! Altfel veneam eu la tine! făcu el tăios.

L-am privit oarecum nedumerit:

- De ce?

- Ascultă, rostii el, toate ca

ȘEDINȚE,

ȘEDINȚE...

- Pe mine vă rog să mă iertați, eu însă trebuie să plec...

9. Rik 75

Desen de Rik Auerbach

toate, dar asta nu se face! Cind ti-am spus de nevastă-mea că uneori nu-mi calcă pantalonii, credeam că vorbim așa, între noi, ca bărbați și ca prieteni! Dar de aici și pînă la a scrie despre chestia asta în ziar, e o distanță!

M-am ridicat. Eram copleșit.
- Andrei, adică și tu crezi că...

- E scris negru pe alb, dragă! mă intrerupse el cu același ton reținut, dar categoric. Nevastă-mea mi-a dat telefon din oraș! A citit și ea! Trebuie să plec din moment în moment!

Am pășit spre ieșire ca un

Am fugit năuc. Și, fără să vreau, pașii m-au purtat spre casa părintească. Eu, cind am o supărare mă duc să-mi descarc inima, la mama. Abia în asemenea ocazii îmi dau seama cît prețuiește o mamă. Am găsit-o în odaia ei, lângă sobă. În cameră era cald și plăcut.

- Mamă! exclamă eu, aproape plingînd, și dăduri s-o îmbrățșez.

- Să nu m-atingi! se feri ea într-o parte, lăsindu-mă cu mi-nile întinse.

- Mamă! strigă eu, ce s-a întimplat?

Mama făcu un pas spre mine:

- Flu denaturat ce ești! Cum ai avut îndrăzneala s-o faci de ris pe propria ta mamă?

Unde s-a mai pomenit una ca asta? Dacă tat-tu își ia ceaiul dimineața singur, fiindcă eu sînt reumatică, ai tu dreptul să mă zugrăvești la ziar, pe mine, mama ta? Și dacă n-ai fost de acord, nu puteai să-mi spui?

- Mamă dragă, dar...

Ea însă căzu pe-un scaun și începu să plîngă:

- Uite pe cine am crescut...

Uite pentru cine mi-am sacrificat tinerețea!... Am crescut un șarpe la sin!... Și doar

ti-am spus: fă-te, băiatule, inginer, medic, mecanic... să ai o meserie serioasă... Nu!... El a vrut numai clovn. Și clovn s-a făcut! Iar acum o împoașcă cu noroi pe propria lui mamă!... Oof!... Cum nu se deschide pămîntul să te înghită!... Să nu te mai văd!...

Nu mai am mamă, nu mai am nevastă, nu mai am prieteni.

În schimb, m-am întîlnit în tramvai cu redactorul care-mi sugerase tema:

- Știi, făcu el, folieletonul pe care l-ai scris, a plăcut mult! Ai surprins situații tipice! Bravo! Mai fă-ne ceva!... Tot pe tema asta, că mai sînt probleme!

L-am privit crunt:

- Nu mai fac nimic!

- De ce?

- Uite-așa! Dacă vrei, netîpic, bine! Tipic, nu mai scriu!... Ieri, i-am dat folieletonul.

condamnat spre eșafod. Din ușa m-am întors:

- Cind... mai putem sta de vorbă?

- Nu mai putem sta de vorbă! rostii amicul meu.

Am ieșit. Tocmai coboram scările, cind auzii vocea lui Andrei care îmi striga:

- Lasă-te de prostii! Este un post liber de referent la noi!

IN ȚEPII „URZICII“

Aritmetică la Voinești

La școala de 7 ani din comuna Voinești (raionul Tîrgoviște) cel mai bine se învață... aritmetica.

Aceasta, fiindcă învățătorul Șerban Gheorghe știe bine toate cele patru operații aritmetice.

Cind a încasat în folosul său bursa pe trei luni a elevei Lia Stelian, învățătorul Șerban a făcut o operație de... înmulțire: $90 \times 3 = 270$ lei. (Adică și-a... înmulțit veniturile personale cu suma de 270 lei).

Dat în judecată de tatăl elevei, el a aflat cum... împarte dreptate tribunalului; condamnd pe cel ce-și însușește banii altuia.

Apoi, ca să auză la cît a fost condamnat, Șerban a făcut o... adunare: 300 lei amendă + 270 lei de restituit elevei + 30 lei cheltuieli de judecată.

Iar din cele trei operații de mai sus a releșit că o asemenea faptă este, chiar pentru un învățător, o... scădere.

Institute de proiectări

La „Fabrica de conserve de pește“ din Tulcea incurcă locul prin ateliere, de aproape un an, niște utilaje... neutilizabile: două „elevatoare“ și o „mașină de spălat cutii“. Elevatoarele nu pot ridica, iar mașina nu poate spăla. De lucrat, au fost lucrate bine de către fabricile respective. Dar au fost... concepute greșit de „institute“ care le-au proiectat. Și... nu pot funcționa.

„Elevatoarele“ au fost concepute de „Institutul de proiectări al

FĂRĂ CUVINTE

Desen de A. Poch

Ministerului Industriei Alimentare“. Adică acest institut, proiectînd niște elevatoare care nu ridică, n-a fost de loc... la înălțime.

„Mașina de spălat cutii“ a fost proiectată de I. P. R. O. M. din Cluj. Deci această mașină de spălat cutii, care nu e în stare să spele nimic, poate fi trimisă de către fabrica de conserve din Tulcea, institutului de proiectări din Cluj, să se... spele cu ea pe cap.

Iar ambele „institute de proiectări“, concepd greșit aceste mașini, au dovedit o... concepție greșită despre menirea lor, ca institute, și despre ceea ce - la întreprinderile care nu fac numai proiecte, ci și treabă - se numește simț de răspundere.

I. R. B. 2. în Piața Amzei

Aproape un an a durat reparația imobilului din București, Piața Amzei nr. 2 (fost 15 bis), dar - în schimb - a fost făcută... prost. Lucrările le-a executat „Intreprinderea de reparații București nr. 2“ (I. R. B. 2), cu concursul întreprinderii I. L. L. raionul Stalin care... n-a controlat calitatea lucrărilor.

Rezultate:

- în acest imobil, înainte de a i se repara acoperișul nu ploua în camerele de la etaj; acum plouă;

- instalația de apă fiind reparată superficial, o țevă de la etaj s-a și spart, iar apa care se scurge se infiltrează în pereți;

- luminatoarele (care sînt vechi și sparte) n-au fost reparate de loc, așa că intră apă în imobil și prin găurile lor.

Intrînd astfel apă în camerele și în pereții imobilului - urmează să între cineva de la I. R. B. 2 la apă... ca s-o scoată.

ÎNTÎLNIRE

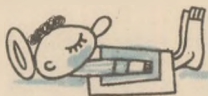
CU

DOMNIȘOARA POEZIE

de ION ATANASIU ATLAS

Ieri la trei mergeam agale
 Indreptindu-mă spre casă
 Când deodată mi ieșe-n cale
 O făptură grațioasă.
 Am privit-o doar o clipă
 Și-am recunoscut-o îndată
 După strai, după aripă
 După mersul ei... ritmat.
 Ea era fermecătoare,
 Albă, pură, diafană,
 Ea, fecioară-ntr-o fecioare,
 Poezia în persoană.
 Și uită de-a ei prezentă,
 Am uitat de protocol,
 Am uitat de complezență
 Și i-am spus fără ocol:
 „Domnișoară poezie,
 Nu credeam că ești zurlie.
 Te știam exuberantă,
 Uneori extraoagantă,
 Nișel excentrică
 Și cam egocentrică,
 Dar să părăsești Parnasul
 Unde-ți ai de peacuri rostul
 Și încălecând Pegasul
 S-o pornești - pardon! - ca prostul,
 Mi se pare,
 Cer tertare -
 Dar o spun, ce-o fi să fie -
 Cel puțin o nebunte.
 Ce-ți veni, mă rog matale,
 Ca acum în miez de toamnă
 Doar în togă și-n sandale
 S-o pornești pe drumuri, doamnă?”
 S-a oprit atunci persoana
 Plină de ostentație
 Și arcuind ușor sprinceana
 Cu semnificație
 S-a pronunțat cu aroganță
 În tonuri triste de romanță:
 „Cum orel să n-o pornesc hai-hui
 Când la discreția oricui
 Eu sînt lăsată?”
 Când unti-mi smulg din aripătoare
 Și nu sînt seama de picioare
 Mai niciodată?
 De pildă-n genul care scrii
 Și dumneata
 Adeseori prea bine știi
 Se-ntimplă așa,
 Că „Dragoste” rimează cu „de ce?”
 Și „desele” cu... nu mai știu eu ce!
 Și atunci privind la versul sui
 Te rog, stîmabile, să-mi spui,
 Chiar de-i satiră și umor
 Deci, după unii, „gen minor”
 Și după alții „chicoteală”
 De ce să scrii de mintuală?
 De ce să scrii de mîntuală?
 Să fie astfel chinuită,
 De ce să fie pădușită
 De ritmă, ritm și melodie?”
 M-a mai privit o dată-n față
 Apoi a dispărut în ceață.

.....
 Când m-am trezit n-aveam habar:
 Unde-s? Ce-a fost?... Ce-i? un cosmar,
 Sau n-a fost vis și poate că
 A fost autocritică.

— Dar mie, moșule, ce mi-ai adus? —

Desen de V. Crivăț

Răvape

Unel tinere extraoagante:

O, blonda mea, te-am întilnit
 De mult, acum o lună.
 Și sînt, șaten, fericit.
 O, scumpa mea cea brună!...

Aprozaruului, care aduce, uneori,
fructe stricate:

O, măr stricat, de nedescris,
 Nu-ți simt aroma și nici seva.
 Așa cum ești, îți spun deschis
 Că nu te-ar fi gustat nici Eva...

Cineștii romini au realizat primul
film documentar pentru ecranul lat.

Bravo lor, au realizat
 Film pentru ecranul lat.
 Iată cum, de astă dată,
 Dinșii o făcură... iată!

Directorului general al I.T.B.-ului:

Noi îți urăm ca 57
 Ani mulți, belșug, nu cu pogonul
 Ci cu vagonul să-ți aducă.
 Iar nouă doar atît: vagonul!

Unui fotbalist care în campionatul
de vară a practicat adesea un joc
defectuos, care a dus la scoruri
nefavorabile nouă:

Spre-a reduce scorul
 Și deci handicapul,
 Să tragi cu piciorul,
 Dar să joci cu... capul!

Lui Petru Dumitriu și Sonta Filip,
autorii piesei „Romanticii”:

Caldul romantism al piesei
 N-a cuprins la repezeală,
 Cel cîțiva visau pe scenă,
 Noi cel mulți visam în sală...

Campionului republican de box la
categoria „m u s c ă”, Ludovic
Ambrus:

Ești între „muște” cel mai bun.
 I-ai doborît pe toți rapid,
 De parcă - spectatorii spun -
 I-ai fi lovit cu... analcid.

Momente de revelion

STĂNICĂ (cherchelit, fredonează): O... la mulți ani, nene Calistrate... Să trăiești, să fii sănătos!...

CALISTRAT: Dar ce faci, mă, acum, la miezul nopții, singur pe stradă?...

STĂNICĂ: Ce să fac?... Uite, m-a prins revelionul aici pe stradă și-a trebuit să-l serbez... Vino să te pup și la mulți ani pe 59...

CALISTRAT: Aoleu! Chiar le vezi dublu! Abia intrăm în 57!...

STĂNICĂ: 59... Știu eu! Eu l-am serbat pe 59...

CALISTRAT: Cum, mă Stănică?...

STĂNICĂ: Păi, m-a prins miezul nopții, acolo... la Bălcești... Îngă ceas. Văd la cadranul din față, exact 12! El zic, la mulți ani pe 57... După ce m-am sărutat și m-am felicitat, văd la cadranul din spate că-i 12 fără un minut... Stau ce mai stau, și când văd că s-a făcut și-acolo 12... zic: Ei, uite încă un revelion! La mulți ani pe 58!... Pe urmă s-a făcut 12 și la cadranul din stînga! La mulți ani pe 59.

CALISTRAT: Bravo, mă!... Ai dreptate! Și-acum, unde te duci?...

STĂNICĂ: Păi, acum mă duc în Piața Amzei, că e și acolo un ceas și, vorba aia, să-l fac și pe 60, să știu și eu o socoteală!

* * *

A: Tovarășe, aș vrea să-ți spun două cuvinte...

B: Mă rog, poftim!

A: Uite despre ce e vorba! Să nu crezi că nu te-am văzut! Un ceas întreg ai stat acolo, deoparte, cu soția mea! Și l-ai vorbit, și l-ai vorbit, și ea te asculta foarte atentă, fără să scoată un singur cuvânt! Am observat totul, tovarășe!

B: Tovarășe, crede-mă, n-a fost nimic... pot să jur că... zău n-a fost nimic.

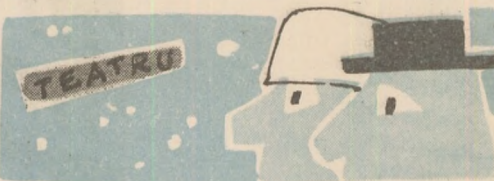
A: Nu despre asta e vorba. Te rog să-mi spui cum ai izbutit să-l vorbești un ceas și ea să te asculte fără să scoată un cuvânt?

* * *

A: Tovarăși, înainte de a ciocni paharul (în să vă spun câteva cuvinte în calitate mea de gazdă) Tovarăși... în această noapte trebuie să petrecem. Să intrăm în noul an plini de voință bună și entuziasm. Să ne distrăm, tovarăși! (aplauze) Ridică acest pahar...

B: O secundă, o secundă, am și eu ceva de spus... Sint întru-totul de acord cu antevorbitorul meu: să ne distrăm, tovarăși. Noaptea asta s-o petrecem în cîntec și în veselie. Să dansăm, să chîulm, să jucăm jocuri de societate, tovarăși! Pentru că e noaptea de Anul Nou, și această noapte este o singură noapte pe an, după cum bine a arătat antevorbitorul meu... De aceea, repet și insist: să nu pierdem nici o clipă și să petrecem... pînă dimineața, așa ca să rămînem cu amîntirea unei nopți de neuitat. Ridică deci paharul...

C: Un moment. Am și eu ceva de adăugat... Sint de acord să petrecem cît mai plăcut această noapte, că doar pentru aceasta ne-am adunat noi aici. S-o petrecem, tova-

răși. Glumele, veselia, buna dispoziție, să fie alături de noi în toată această noapte de revelion.

(se aud sfîrșituri, apoi o voce adormită)

D: Tovarăși, cine urmează la cuvînt?...

E (adormit): EU!... Eu vreau să spun că sint de acord cu antevorbitorii mei, că trebuie să petrecem toată noaptea în cîntece și veselie, sint de acord, va să zică, da' eu zic să plecăm că s-au făcut ceasurile opt de dimineață (cască). Eu altă am avut de spus...

* * *

FĂNEL (cherchelit și împleticindu-i-se limba): Ei, mă... tu știi unde locuiește Sandu?

COSTEL (cherchelit și el): Sigur că știu... să mergem mai repede... acum se face 12 noaptea... pierdem revelionul... Uite... aici la bulevard, traversăm, pe urmă o luăm la dreapta... Ha!...

FĂNEL: Stai, mă!... Nu... vezi că e roșu?
COSTEL: Aoleu!... Că bine zic!... E roșu!...

FĂNEL: Păi dacă e roșu, cum să traversezi?... Alurea?...

COSTEL: Așa e... dar ce nu-l mai schimbă?... De juma' de oră tot pe roșu o ține...

FĂNEL: Ce vrei, dragă, circulație mare!... Acum îl dă pe verde...

COSTEL: Uite că nu-l dă! Tot pe roșu îl ține...

FĂNEL: Acum îl dă! Ai răbdare...

COSTEL: Măi, Fănel, să-ți spun ceva... Poate unde stîtem noi puțin cherchelii e verde și noi vedem roșu...

FĂNEL: Mai știi? Să întrebăm și noi pe cineva... Tovarășe... tovarășe...

CETĂȚEANUL: Da, ce doriți?...

FĂNEL: Tovarășe, nu te superi, la mulți ani!

CETĂȚEANUL: Nu, de ce să mă super, la mulți ani!

FĂNEL: Nu despre asta e vorba. Spune-mi, acolo e roșu sau verde?

CETĂȚEANUL: E roșu, tovarășe, e roșu!
COSTEL: Ai văzut, Fănel, nu sintem chiar așa de cherchelii!

FĂNEL: Dar atunci de ce nu mai schimbă odată? De juma' de oră tot pe roșu o ține! De ce n-o măi dă și pe verde?

CETĂȚEANUL: Păi, fraților, aici o să fie roșu toată noaptea, că-i firma de la Teatrul Armatei!...

A. S.

Actorilor Teatrului Național din București, care au reușit la Paris un succes enorm:

In sală, un miracol!
Cereau cu toții „bis”-ul.
Și st un spectacol
Ce n-a văzut... Parisul!...

Unel femei elegante, care și învînște soțul de zgîrcenie:

- „Ești un zgîrcit, ești un satrap
Și o să-mi iau lumea în cap!”
Și și-a luat în cap! val mie,
Nu lumea, ci o... pălărie!...

Unel mame care nu și îngrijește copilul:

Are un copil viol
Spirt, nu alta, am aflat.
Cum s-ar zice: puștii spirit,
Mama spirit... denaturat!

Unui violonist ușuratic:

Și-arată fără jenă
Talentele concrete,
Vioara pentru scenă
Și cobza pentru fete.

Autobusului „47”:

Semeni mult cu această noapte,
Ambii ați ajuns vestii!
Și-Anul Nou, și „47”
Doar o dată-n an veniți!...

George Calboreanu, Artist al Poporului, are o creație magistrală în „Apus de Soare”:

Timbru, gest, interpretare!
Și nici cea mai mică lipsă.
Faptul clar: cu-așa un soare
N-o s-avem nicicînd eclipsă...

O interpretare asemănătoare o are și V. Maximilian în „Hoști”:

Un actor, desigur mare.
Și-o creație măreață.
Chiar și-n scenă-n care moare
Moare, cum vă spun, cu... viață.

Unul medic care pretinde onoriu chiar și la policlinică:

Fîind bolnav, ca om precaut
Venii și eu ca să mă caut.
Din cabinet cînd am plecat
Chiar mă simții mai ușurat...

Unui student „bine”:

Așa-i! Ca el un altul nu e,
Înalt, superb, ca o statuie.
La curs e mai puțin tenace
Căci tot ca o statuie, tace!

Unui soț care susține că în căsnicia lui el e dirijorul!...

Nu vreau s-o fac pe dirijorul
Dar situația-i așa:
O fi el, poate, dirijorul
Dar dirijează ce vrea ea...

Amicului meu „vorbă lungă”:

Cînd a-nchelat al meu amic
L-am spus: „Prea mult, vorbești,
măi frate!”
Iar el: „Dar n-am spus mai nimic!”
Într-adevăr: Avea dreptate.

Unul actor care nu prea citește:

Pe scenă, spirit mult împarte
Da-n viață, nu cunosc pricina,
Cînd îl întrebi cumva de-o carte
Cade cortina!

Unui compozitor de muzică ușoară ale cărui melodii seamănă uneori cu ale altora:

Sint cîntece, te rog mă iartă,
Care mă poartă-n slăvi, spre nori,
Și-a tale nu zic nu, mă poartă
Dar... pe la alți compozitori.

Unui tenor:

Odată, într-o adunare
Luași și tu cuvîntu-mi pare,
Dar a șoptii, un glas feroce:
- „Vorbește bine! Are... voce!”

Unui soț care acceptă egalitatea între femeie și bărbat, dar n-o aplică în căsnicia sa:

Acceptă el, mă rog, egalitatea,
Da-n felul lui, pe cite înțeleg;
Soția, pentru el, e „jumătatea”,
Dar dînsul se socoate... un întreg!

I. Avian

Sorin Răscanu

— Tu crezi într-adevăr că Moș Gerilă a venit pe coș?

BURLACUL: — Ce-o să mă bucur când oi vedea ce mi-am adus !!

Desen de Radu Duldurescu

— ... 18 645, 18 646, 18 647.....

PLUGU

de RADU STĂN

Aho, aho, copii și trați,
 Stați puțin și nu mi-nați
 Lângă bol o-alăturăți
 Și cuotintul mi-ascultați:
 Cîmpu-ntreg a îmbrăcat
 Strale de bumbac curat,
 Iarna-și trage peste vale
 Argintul subel sale
 Și cum s-a oprit
 pe-un dtimb,
 Unde drumul tale strîmb,
 Ca să treacă de-un tufan
 S-a-nîlînit cu noul an.
 Și atunci ea s-a grăbit,
 Peste cîmpuri a gonit
 Și la noi a poposit
 Cu răsuflet gîfîit,
 Și-a sunat din zurgălăi:
 Mi-nați, fraților, hăi! hăi!
 Mi-nați, fraților, că vine
 Anul Nou sărînd colîne,
 Peste lacuri de oglîndă
 Vrea pe-napoi să-și prîndă,
 Mi-nați, măi, să terminați
 Pînd vine să urați,
 Dați-i drumul, măi flăcăi,
 Hăi! Hăi!

Mi-nați, măi!
 Adică stați
 Stați, nu vă aglomerați
 În trampoale, că riscați
 Să ajungeți extraplați!
 Dacă totuși vă suiti
 Stați puțin, nu vă pripiti
 Și-ndelung vă socotiți:
 Dacă-i un trambal barat,
 Păi atunci neapărat
 Doar prin spate să urcați
 Și „nainte avansați”.
 Dacă-i alt trambal barat
 Atunci iar neapărat
 Doar prin față să urcați
 Și „napoi să avansați”;
 Dacă-i de culoare-albastră

Vă urcați a
 Și - că alți
 Avansați de
 Avansați 'n
 Hăi! Hăi!
 Și urați c
 A pus în f
 Un sistem i
 Cu trei fel
 Ca în anul
 S-albă și tr
 Ușa care d
 Tot așa ca
 Tot barată,
 Să alerge n
 Să ia liftul
 Și apoi cu
 Sase străzi
 Pentru-o tr
 P-asta nu-l
 Mînd singu
 Hăi! Hăi!

Mi-nați măi
 Pe cel cu c
 Aia care a
 Il confunda
 Vainburșit
 Fac să plo
 Ca și pe în
 Ce-a mărit
 Tot scurtin
 Metrul (da
 Mărfurile,
 Să le cump
 Să nu albă
 Să închine
 Cînd fac se

Să mănince
 Să tie la c
 Măsurati c
 Și să-i vez
 Toți cu pa

Felicitări

Tovarășului Cavaleru Ion, cocător la secția Franzelărie de la fabrica de pline „Steagul Roșu”, care depășește cu regularitate norma cu 70-80%:

O franzelă, dacă cer,
 El: „Poștiți!” (și nu de formă)
 D-ala-i zice „Cavaler”:
 Te seroeste... peste normă!

Tovarășului Bardua Iosif, tehnician la fabrica „Tricotajul Roșu”, care a contribuit, printr-o invenție a sa, la realizarea unor economii de mai multe sute de mil de lei:

Te felicit și tac.
 Nici poantă nu fac.
 La atare sumă
 Nu-mi arde de glumă.

Tovarășului Dobrescu Gheorghe, maeștru la Centrala de forță de la Uzinele Mao Tze Dun. Este inovator, avînd o vechime de peste treizeci de ani în uzină:

Te felicităm
 Și-n aceste rime,
 Maeștre, îți urăm
 La mulți ani... vechime!

Tovarășului Vărgatu Vasile, care, lucrînd la Secția bobinaj a fabricii „Electrotehnica”, are o depășire medie pe trimestru de 154%:

Am putut deci constata,
 După cit esti de actiu:
 La „Electrotehnica”
 Tu esti „polul pozitiv”.

Tovarășului Chiriacescu Ion, maeșter la cooperativa „Metalica”. El depășește norma cu 75-80%, și recalifică cooperatorii invalizi:

Urarea noastră nu-i în sagă:
 Și-ți dorim așa:
 Ca la anul să se tragă
 Matrită... după dumneata!

Tovarășei Diaconu Teodora, de la secția de „becuri la vacuum” a fabricii „Electrofar”, care depășește zilnic norma cu 50%:

La becuri, pestea ni se-aduse,
 Tu normele le-ai depășit
 Deci... în „lumina” celor spuse
 Tovarășă, te felicit!

- Brrr, ce frig ; de-acum
incolo o să vin vara !

CRĂCIUN OCCIDENTAL
— Sus miinile !!!

SORUL

și O. CONSTANTIN

Mastră
exclusiv
sus.
măi,
re
are
ventat
urcat
or
itor
bale
noale,
ibit
oare
mare
lească
menească.
i voi, măi,
făcăt,
ndică
mică,
ul
amajul,
senin
n vin,
ul
orul
od abil
xtil).
rei
re ei,
o
O,
majul
lajul,
ul lor !
nuar
pescar !

Ia mai scuturați-l, măi,
Hăi ! Hăi !

Să mai tragem o urare
Celor cu ocau... mare
Care prind în drum
spre casă
Un buchet de tămloasă,
Circulind după acela,
Exclusiv pe ruta treia !
Ca să nu se rătăcească
Și la ei să nimerescă
S-aibă pînă la ei în prag
Trotuarul în zig-zag,
Iar în partea

dînspre stradă
Preoăzut cu o balustradă,
Și apoi zidurile toate
Să fie capitonate,
S-aibă străzile și ele
Nu asfalt pe jos, saltele,
Pălărie cu lăncuț,
Felinar de cauciuc
Și neastă somnoroasă
Să nu-ți simtă pașii-n casă.
Din bodegi mînași!, măi,
Și cu grasa după ei !
De urat am mai ura
Dar n-ai că oom însera,
Plugușorul deci pornim,
Tuturora oă dorim
Casier cu mărunțiș
Și frizer fără bacșiș,
La examen din studenți
Să nu fie corijenți,
Cartea cînd s-o tipări
S-o putem ușor citi,
Făr' să fie consultată
Mai întîi pe la erată !
Să oă vînă aragazul
Și poezilor Pegasul
Să oă facem Plugușor
Mai bun anul viitor.
Ia mai mînași!, măi,
Hăi ! Hăi !

Desen de H. Leru

— Inchin această găleată pentru un an nou !
— Nu fi bou ! Mai bine să închinăm pentru un grajd nou !

— Dragi prieteni, pentru că nu sînt sigur că deseară gazul metan va
avea suficientă presiune, am hotărît să serbăm revelionul dimineata.

Desen de Fred Ghenădescu

Tovarășului Birlianu Constantin de la
fabrica „Cauciucul Quadrat”. El depă-
șește zilnic planul cu 110-120% și
aplică metoda Vorosîn. Cauciucul
Quadrat produce, printre altele, galoși
și șoșoni :

Indoteli nu-ncap,
Faptele sînt clare :
Cînd lucrezi cu cap
E... cald la picioare !

Filarmonicele de Stat „George Enescu”
care, în toamna anului 1956, la Var-
șovia, a avut un succes „răsunător”...

... Dar explicația, după mine,
E la-ndemina tuturor :
Orchestra, cînd (ră) sună bine
Succesul e... răsunător !

Baritonului Dan Iordăchescu, care în
vara anului 1956 a obținut premiul III
la concursul de canto de la Berlin,
premiul I la Salzburg și premiul I la
Geneva :

Așa voce, zic și eu.
(Nu poți spune că-ți ușor)
A cîntat solo mereu
Și-a luat premiul cît un cor !

Dirijorul Sergiu Comissiona, care, la
concursul internațional de dirijat de la
Besançon, a obținut premiul II :

A plecat la Besançon,
După cum oăzurăm noi,
Ca să facă-un... comiston,
Și-a adus un premiu doi !

Tovarășului Neagu Florea de la Fa-
brica de țigarete București, care depă-
șește norma cu 70-80%. El a con-
fecționat un transportor mecanic pen-
tru încărcarea mașinilor de umplut
țigări :

Iți urez acum și ție
Pentru anul ce-ți aștept...
Fumători mai mulți să fie
Ca să-ți tragă norma-n piept !

P. S. Nu ne lăsăm noi de fumat
Și nici mata de încărcat !

Mihail Sava

UITAȚI-VĂ

LA

MÂINILE

MELE

de GEO DUMITRESCU

În Occident, după cum se știe, se face în prezent un mare tapaj în jurul bandelor contrarevoluționare care au semănat moarte și ruină în Ungaria. Uciagașii de prunci din plețele Budapestei sînt numiți „luptători pentru libertate”, „eroi” etc. și toată așa zisa „lume liberă” a acționarilor marii industrie, marii finanțe sau ai marilor expediții de odinioară ale lui Hitler, suspină din rărunchi, atît pentru acești eroi ai ștreangului și incendiilor, cît mai ales pentru banii și coletele de Cruce Roșie (cu grenade) prăpădite, fără succesul scontat, în sinistra, singeroasa lor aventură.

Sub acest generos și patetic nume de „luptători pentru libertate” sînt cuprinși, deopotrivă, atît cei 60.000 de pistolarî „antrenați” din vreme în Germania occidentală și trimiși în grabă cu avioanele, cît și drojdia reacțiunii interne, resturile lui Horthy și Szalassy.

Într-un număr recent, „l'Humanité” transcrie interviul luat de trimisul special al postului de radio Lausanne la Budapesta

unui asemenea „erou”. Iată declarația acestuia:

„Am fost o mare proprietară; astăzi sînt nevoită să lucrez într-o fabrică, opt ore pe zi. E groaznic! Obositor! Uitați-vă la mâinile mele în ce stare sînt. Sotul meu face diverse comisioane - era judecător! Bătatul meu, fiind fiu de mari proprietari, n-a fost primit la Universitate. A plecat în Franța, la Paris. Luptăm acum să ne cucerim libertatea. Dumnezeu să ne apere!”

E într-adevăr semnificativă scurta declarație a „luptătoarei”. „Nevoită să lucreze”!... O teribilă groază, oroare de muncă, ură împotriva ei, răzbat din aceste vorbe. Dar pe moștile întinse ale doamnei munceau sute sau mii de oameni ca să-și câștige amara bucată de piine. „Opt ore”!... Dar pe moștile doamnei n-ajungeau niciodată orele zilei pentru a măsura munca, iar în fabricile doamnei această măsură a timpului de lucru - îngrozitoare pentru dînsa - a fost cucerită, în urma unor zeci de ani de luptă, abia după ce doamna n-a mai fost „mare proprietară”.

Doamna a pierdut într-adevăr moștile și fabricile. A obținut în schimb dreptul și nevoia de a munci, de a participa la marea creație obștească. Dar doamna a refuzat. „E groaznic!” - zice dînsa. „Uitați-vă la mâinile mele!” - zice dînsa. Și doamna a pus mâinile sale, altădată albe și catifelate, pe pistol, pe ștreang, pe torța incendiară. Alături de haidamacii lui Horthy, beți de sînge, umblînd în hoarde sălbatice și pus-tiînd Budapesta, doamna și-a dat, și dînsa, și alte cocoșete ca dînsa, concursul la „lupta pentru cucerirea libertății”.

„Pentru libertate!”... Doamna și-a pierdut moșta, dar luptă pentru... libertate! Și în ce constă această libertate a doamnei?

E libertatea de a avea moșle și fabrică, de a trăi pe spinarea țaranilor de pe moșle și a muncitorilor din fabrică.

E libertatea de a nu munci (de loc, nu opt ore). „E groaznic, obositor!”... „Uitați-vă la mâinile mele”. - I-a spus doamna reporterului de la radio Lausanne. Și reporterul, uitîndu-se, a văzut aceste mâini și și le-a imaginat odinioară albe, catifelate, prelungi, distînse, pline de înele...

Dacă s-ar fi uitat mai bine, dacă ar fi privit cu ochii bine deschiși, prin fumul des care învălura Budapesta, la intruchipările pe care le căpăta „libertatea” doamnei pe stîlpii felinarelor din oraș, în vitrinele devastate, în vilvătăile rugurilor și caselor, reporterul ar fi văzut că mâinile doamnei sînt într-adevăr într-o stare îngrozitoare: pline de sîngele copiilor din Budapesta, bătătorite de ștreangurile celor spînzurați, pîrlite de rugurile cărților arse... „Uitați-vă la mâinile mele!”...

Poporul Ungariei, muncitorii, tineretul trezit din amețeața cîntecelor de sirenă și trîmbițelor demagogice au văzut și ei aceste mâini în toată oroarea și sălbăticia lor asasină.

Sînt toate semnele că ei vor ști să facă aceste mâini pentru totdeauna neputincioase, inofensive!...

IN LUMINA

Instinct conservator

De curînd, la o reuniune conservatoare în Watford, trebuia să conferențeze și d. Selwyn Lloyd, ministrul de externe al Angliei, el însuși conservator.

Apariția sa la tribună însă a fost salută-tată cu puternice și cordiale huidute și vociferări.

Așteptînd să se calmeze sala, președintele adunării a luat cuvîntul pentru a-l prezenta pe conferențiar. Dar nici el n-a avut o soartă mai bună, fiind intrerupt de primele cuvinte cu strigăte de: „Trimiteți-l la Suez!”, „Ațîțător de război!” etc.

Criza de benzină

S-au repezit, precum se știe, anglo-iran-chezii în Egipt ca să-l mănince fript. Dar au rămas în pană la Port-Said.

Au mai rămas, apoi, în pană de benzină. Secate stîntinile arabe de țitel. Și dacă nu-i țitel, benzină de unde iei?...

S-ar putea lua din S. U. A. Americanii nu zic ba. Cer însă plata în dolari, cu supraprofituri mari. Dar anglo-francezii sînt și în pană de dolari.

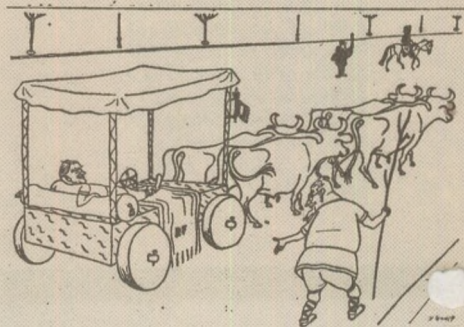
Criză de dolari - criză de benzină. A ră-mas tare pușină. Curg, în schimb, tichete, ordonanțe și decrete: „Economie la benzină”. „Nu vă urcați în mașină decît de la ora opt în sus”.

Consumul s-a redus. Și cînd șade omul mai bine cu plecarea, cu muntele, cu mar-adică de simbătă seara și tocmai pînă luni, circulația e interzisă cu mașina. Lipsește benzina.

Caricaturiștii fac haz de necaz. De pildă, în *Le Figaro*, Franța, tot dînd ca racul înapoi, ajuns-a la carul cu boi. Iar marele ei vîsternic, un anume Ramadier, finanțiar de soi, tropînd pe lingă boi în grabă, pare că se-ntreabă:

„Adevărat să fie oare, că unde nu e cap e val de pictoare?”

m. e.

DIN PROGRAMUL POSTULUI DE RADIO „Europa liberă”

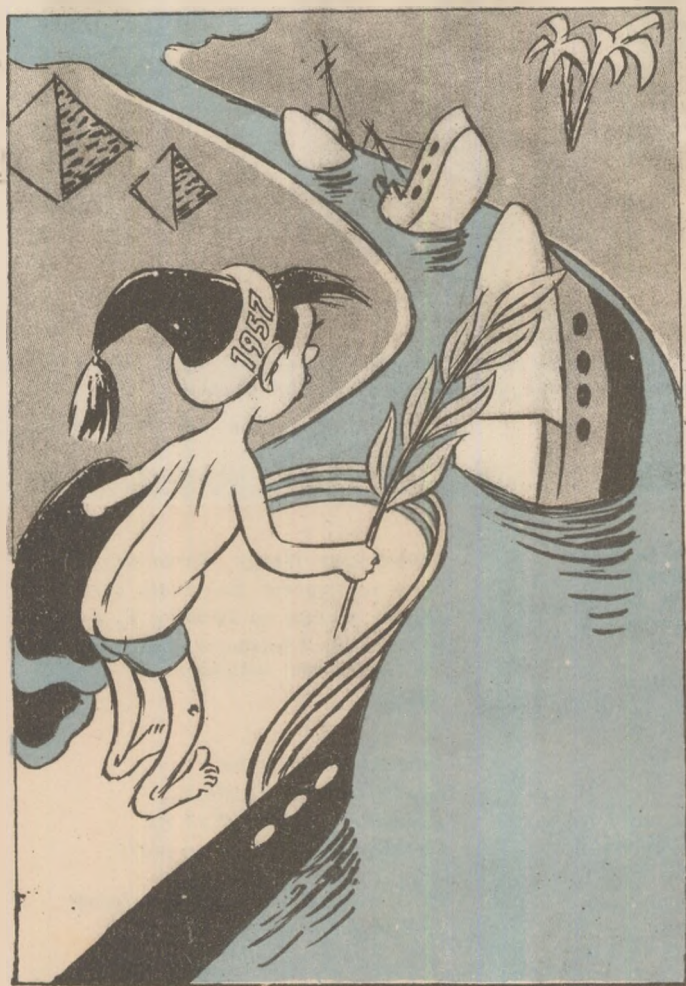
DESCHIDEREA EMISIUNII... cu chei po-trivite de către gangsterii înrolați în trupe americane aflate la München.

GIMNASTICA DE DIMINEAȚĂ: Inclina-rea bustului... în fața trimisului Departa-mentului de Stat din Washington.

BULETIN METEOROLOGIC: Se prevede înghețarea apelor, intrucît începe radlo-jur-nalul acestui post de radio. De asemenea, aici vor avea loc ploii... de calomni la adresa țarilor din răsăritul Europei.

MUZICĂ: Unul din craicicii postului „Europa liberă” va face muzică... pentru că nu l s-a trecut pe statul de plată un număr de 141 indemonnuri la instigații, debitate de el la microfon săptămîna trecută.

RECLAME: Ca desert la masă, gospodî-

- Mi-au făcut figura!

Desen de Adrian Lucaci

FAPTELE

E interesantă, fără îndolă, sugestia conservatorilor din Watford. D. Lloyd ar avea desigur ce să vadă la Suez și mai ales la Port-Said. După toate probabilitățile, însă, ministrul de externe al Angliei nu va da ascultare acestei invitații. Mai mult chiar, se pare că d. Lloyd va renunța o vreme să conferențeze sau măcar să ia parte la orice reuniune, fie ele chiar conservatoare.

Și asta tot din motive de... conservare!..

Vocea clientului

Recent a avut loc în Anglia tradiționalul „Salon al automobilului”, la care au luat parte, cu cele mai noi modele și tipuri, toate firmele producătoare britanice.

Televiziunea engleză a invitat, cu acest prilej, o serie de reprezentanți ai marelui public să-și spună părerea asupra mașinilor expuse.

S-a întâmplat însă un lucru pe cît de neașteptat, pe atît de neplăcut: toate persoanele invitate au criticat violent mașinile engleze și au acoperit de elogii pe cele de fabricație străină.

S-a reproșat vehiculelor britanice o execuție neîngrijită, un finisaj urt, acoperișuri care...fug, cromaje care... ruginesc, frîne care slăbesc după cîteva luni de utilizare etc.

Care credeți că a fost răspunsul fabricanților respectivi?

Poate o declarație publică de mulțumire pentru criticile și sugestiile publicului și o promisiune că ele vor fi luate în seamă pe viitor?

Nicidecum.

Drept răspuns, „Asociația constructorilor de automobile” a hotărît să dea în judecată... postul de televiziune!..

Cu alte cuvinte: unde dai și unde crapă!..

Musca pe căclulă

Discutarea problemei Suezului în Comisia pentru afacerile externe a Senatului belgian a dat naștere, după cum relatează „Le Drapeau Rouge”, unui nou argument, dintre cele mai originale și mai solide, în favoarea „politicii ferme” a Occidentului față de Egipt.

În cadrul expozeului său asupra problemei în discuție, d. Spaak, ministrul de externe al Belgiei, a declarat că „orice concesie făcută lui Nasser riscă să încurajeze mișcarea de eliberare a popoarelor coloniale și să aibă astfel consecințe supărătoare... în Congo!..” (N. R. colonie belgiană).

Se comunică din surse autorizate că, în ciuda acestui gest energic și „ferm” al d-ului Spaak, musca colonialistă de pe melonul „minte” sale continuă să stea într-o desăvîșită nemîșcare!..

ION CĂLIMARĂ

nele pot folosi... emisiunile acestui post de radio, drept... gogoși.

JOCURI: Se transmite jocul... cu focul, executat de... cercurile agresoare anglo-franceze în Egipt.

SFATURI PRACTICE: „Cum se poate trage cu două pistoale deodată?” - sfat dat de un turist din München, reîntors recent de la Budapesta.

BASME PENTRU COPII: Despre libertatea negrilor în S. U. A.

RECOMANDĂRI DIN PROGRAM... nu este necesar să se mai facă, deoarece ele se pot vedea în cunoscuta carte „Mein Kampf”.

POȘTA • RADIO: Domnului X, din Budapesta, I se pune în vedere că cele trei cutii de conserve de carne de porc ce l-au fost trimise de la München, nu trebuie încălzite la foc, dacă nu vrea să sară în aer împreună cu întreaga locuință.

SEARĂ DE OPERĂ: „Evenimentele din Egipt” opera... cercurilor monopoliste anglo-franceze, în mai multe acte... de barbarie.

V. D. POPA

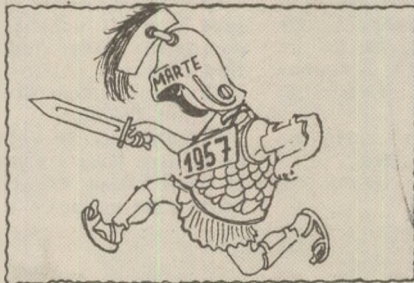
REVELIONUL WALLSTREETMAN-ului

Marca lui preferată

Desen de H. Leru

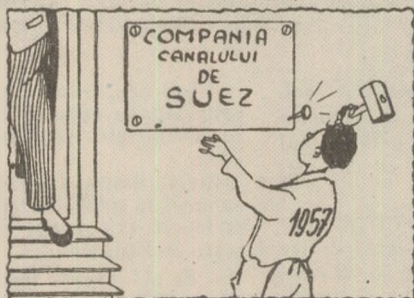
ANUL NOU, CUM IL DORESC:

...afitătorii la război...

...bancherii...

... foștii beneficiari ai Canalului de Suez

Desen de V. Vașiliu

Dar cum il doresc oamenii cinstiți din lumea întreagă

SILVIU

GEORGESCU

IMPĂCARE

Noapte, hăt, cit vezi cu ochii. Și o lună!... Parcă-i de porunceală. Numai bine s-a înălțat cu un cap peste pădurice. Și privește...

Pe șosea, de sub autobusul tras în marginea drumului, două picioare încălțate în cizme de cauciuc tot mătură încoace și-n-ocolo zăpada. Ai jura că-i un accidentat, care încearcă cu orice preț să-și facă vînt afară. Asta, bineînțeles, dacă, din cînd în cînd, de undeva, de dedesubt, glasul necăjit al șoferului nu s-ar jinti cu atîta năduf la a dresa celor sfînte. Auzîndu-l, sfîntia sa părintele Cițci, care tocmai a coborît din mașină să se mai dezmorească, își întoarce a scribire țacălia alburie și dă buzna către grupul acului în marginea șanțului.

- Hei, părintele! - îi întîmpină cu voioșie un glas puternic de bas. Incoace, tăticule!... Un pahărel cu noi! Aici!

Și, numai de cît, de lingă focul încropit pe sub copacii bortiți ca niște ghirlande de omăt, mînușă cu un deșt a lui Ilușă Rîstea se fâlește pe sus cu paharul plin. Ceilalți stau cluci, înfășurați în șube, mai să-și frigă palmele în vîlvătaia care-i dogoară și le veselește chîrtiele.

La urma-urmelor, vrei nu vrei, așa a fost și se întîmple. Parcă ce, puțin lucru e să te prînda noaptea de Anul Nou pe drum?... Și pe un ger ca asta! Brrr!

Noroc cu damigeana lui Țichille. I-a dat-o unu', cică. S-o

ducă lui Vasilescu de la poșta... (Asta s-o crează el.) Asta-i țulcă de-a lui. Se cunoaște pe gust. Zgîrcit om, Țichille asta! În picioare, cu șuba deschisă, Ilușă Rîstea se înfățișează ca la cincizeci - cincizeci și ceva de ani, gata să pufnească în ris ori de cîte ori dă cu ochii de fața încrețită de jale a zgîrcitului.

- Da' cum, mă Țichille, mă? - se miră. - Tu nu bei?

Și părintelui:
- Părintele, la suflete!... Așa!... Încă un pahar!... E din țulca lui Vasilescu de la Petete... Nu, mă?... Țichille!

Și le face alorlalți cu ochiul. I-ar mai zice el vreo două zgîrcitului de Țichille, da' vezi că tocmai atunci i se năzare și lui Păunică de la „Agricol”:

- Ascultă, mă, Rîstea! zice. Da' el, Catrinuțel, nu-i dai, mă, un pahărel?

Vorbînd, arată mai încolo, în direcția unei mogildețe care tropăie de colo-colo ca să se mai încălzească.

Întrebarea a căzut ca din senin. Ilușă Rîstea strînge din făci. Se uită la Păunică cu niște ochi!...

- N-auri, mă? Ești surd? o face acesta pe nîznatul. Catrinuțel, mă! Fii-tii!... Ei de ce nu-i dai un pahărel? A înghețat de tot, săraca!... Catrinuțel, hei! strigă.

O vîntă se zbate aprig pe fruntea lui Ilușă Rîstea.

- Tu vezi-ți de treaba ta, n-auri? se răstește.

O vară întreagă s-a tot jînut flăcăul după el:

„Dă-mi-o, mă, nea Rîstea!... Cînstî, vorba ala, că doar mă știi, de băut nu beau, meserie am”... Aș, nimic! Pînă la urmă ce să-și mai piardă vremea?! S-a înțeles cu fata. Au fugit amîndoi. De atunci să nu te pună talanul să aduci vorba de el în fața bătrînului că țî-al aflat beleaua.

Un timp nu se aude decît măcăditul speriat al unei rațe, răstîndu-se pe întuneric dintre geamantanele legate deasupra mașinii. Părintele Cițci își freacă gînditor virful nasului, cu ochii la damigeana pe care zgîrcitul de Țichille o clatină lingă ureche ca și cum ar vrea să-și cumpănească paguba.

În cele din urmă, nu știu care aprinde un chîbrînt și-l apropie de cadranul aburît al ceasornicului.

- Zece, mă! otează. Și nici gînd s-o urnim!...

O pală de vînt furioasă dinspre pădure aduce în obraji răceala omătului adunat pe crăci. Fre-cîndu-și mîinile înghețate, a lui Dîmoște se apucă să dreagă focul. Țichille țopăie ca la „căluș”. A înghețat de tot. - Ceasul rău, mă, fraților! - se vaită. Și acasă m-o fi așteptînd cu covrigii pentru colind. Strigă colindătorii la geam...

- Și d-asta nu mai poți tu! i-o trîntește nu știu care de lingă foc.

- Uite, mă, covrigii colea! - și arată spre legăturica de lingă el. Două șiruri!...

- Așa!?... Și pe noi ne lași să bem țulca pe înîma goală! Dracu' l-a pus pe Țichille?

Cit ai clipi, din două șiruri nu se mai vîd decît niște amărîte de firimituri rămase pe fundul legăturicilor.

La rîndu-i, dopul de ocean sare și el cît colo și din nou damigeana face rînd, însuflețînd chipurile călătorilor.

Cineva propune să-i colinde ceva lui Țichille.

Folosindu-se de voia bună de care între timp s-a lăsat prins și Ilușă Rîstea, Păunică îl trage binîșor de mîneca:

innălbește cîteva clipe vîzduhul. Pe urmă se așterne domol, aburîndu-le cușmele.

Unul, Alunță Dîmoște, de la „Ocol”, în al cărui ochi pe jumătate închis miște un început de duloșe, își îndoale pe rînd deștele de la mînușă, înșirînd pe nume tot felul de bunătăți cu care-i așteaptă nevăsta.

- Cîrnați, mă, uite așa! Și niște costiță, mă!...

- Ei, ho, că te ineci! Il înfruntă vocea groasă de bas a lui Rîstea. Ori poate crezi că pe mine nu m-o fi așteptînd al mei cu masa?!... Ehe! De la opt de cînd s-au adunat. Și fețele și... se oprește și își trece cu limba peste buzele uscate. Se întoarce către Păunică.

- Da' tu de unde știi, mă?

- De la nevastă-mea, că l-a spus coana moașă...

Bătrînul nu mai aude nimic. Simte undeva, la lingurică parcă, ceva ca o moleșeală plăcută. Se stăpînește totuși și încearcă să pară nepăsător.

- Treaba ei!... Adică... vezi, mai dă-i un pahărel!

- Nu vrea, mă, n-auri? Abia a băut un pahar!...

- Așa?... Atunci... atunci, hm...

Roșu ca un rac, Ilușă Rîstea își șterge de zor fruntea asudată. Se uită roată împrejur... Lingă foc nu-i. Aha, uite-o! Uite-o, afurisita! Cum mai tremură!... Acum o să răcească. Știe el. A fost sanitar în armată...

- Rîsteo? N-auri? Indrăznește lingă el Păunică, n-af vrea tălică, știi... s-o tragi mai colea, lingă foc...

- Ce facee?... Eu, mă?...

- Păi pe frigul ăsta... în „situația” ei...

- Da' nici nu mă gîndesc! Uite așa! Să știu de bine că... Strig-o tu! (și tot el): Catrinuțel, n-auri?

Fata se apropie tremurînd toată, cu mîinile petrecute în mînecele largi ale scurtei.

- Ei, hai, că nu te mînlinc!... Ia dă, mă, paharul! Păunică! N-auri, mă? Ce-al rămas de lemn?

Cu o mișcare și-a desfăcut șuba. Aproape că o aruncă pe umerii fetel, acoperînd-o pînă sub nas.

- Tătică!... Nu trebuie!... se aude înăbușit.

- Tac! Las' că știu eu mai bine ce trebuie și ce nu!...

Din șosea izbucnește pe neașteptate hîrîitul îndrîjit al claxonului. O ușă se trîntește cu putere și odată cu ea măcăditul raței se pornește parcă și mai înverșunat ca adineauri.

- Ne cheamă! - strigă cineva. Gata! Plecăm!...

Cu toți se bulucesc spre mașină. Numai Ilușă Rîstea a rămas mai pe urmă.

Șoferul a dat drumul motorului. Lui Ilușă nici că-i pasă. Calcă încet, încercînd bine zăpada, după care se întoarce spre fte-sa:

- Pe aici, tu! Binîșor!... Așal!... Vezi să nu te împiedici în subă!... Și continuă firul unui gînd intrerupt:

- „Îi spus și lui, cum ajungi, auzi tu?... Îi spus că, hm... că l-am tălat pe Gurîță și c-a făcut mă-ta pentru la noapte niște... asta, nu care cumva să nu veniți, tu!...”

Ilustrații de Benedict Gănescu

Și atîta se încruntă pe sub sprincenele albe de promo-roacă, încît dintr-o dată nimeni nu mai îndrăznește să zică nimic.

Catrinuța, ca să știi și dumneavoastră, e a mai mică dintre fetele lui Rîstea. Un an și ceva de cînd nu vorbește cu bătrînul. De cînd s-a măritat cu Mitschie de la Semeteu. Ehe, ce mai poveste a fost și atunci!...

- Știi că... l-am dat și ei un pahărel... Se apleacă la urechea bătrînului și-i șoptește repede ceva.

Ilușă Rîstea a încremit cu paharul la gură. Își revine numai de cît și aproape că se răstește la Păunică:

- Ei și? Treaba lor!... Ce-mi spu mie?

Inchide din ochi și dă dușcă paharul.

Un vînt răscolitor și rece

SURPRIZE 1957 DE NEL COBĂR

— Dă-mi masca asta : e cea mai caraghioasă !

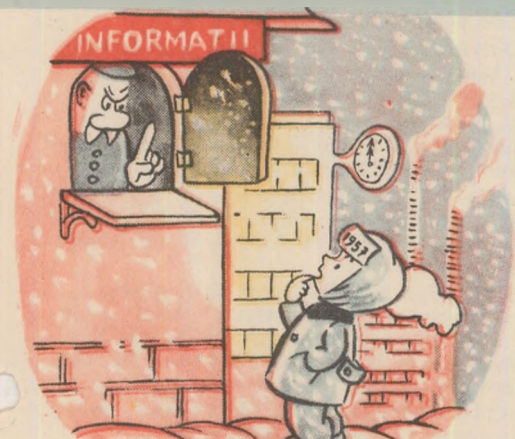
— Țștia nu mai au de gînd, dragă, să termine cu aruncatul confetelor ?

SCRIITORUL PENTRU COPII : — Și acum, la un pahar cu vin, am să-ți fac o mărturisire : ești primul copil cu care stau de vorbă, de cînd mă știu !

SURPRIZE DE REVELION

PORTARUL TIPICAR : — Degeaba, pînă nu-mi spui de la ce instituție vii, nu-ți fac bon de intrare !

— Ce e, micuțule ? Te-a amețit vinul ?
— Nu vinul, discursul ! De o jumătate de oră îmi tot urează „la mulți ani” !

1957 : — Bine te-am găsit ! Dar unde ți-e soțul ?
— S-a dus la niște prieteni ca să stabilească unde facem revelionul !

1956 : — Măi băiete, mai stai și tu pe afară ; eu încă nu pot pleca de aici !

NIMIC NU SE PIERDE...

MINUTA INTII

Stenograma ședinței colectivului de conducere al uzinei „Motorul”, din 2 ianuarie 1956. (Text prescurtat).

ȘEFUL SERV. FINANCIAR: Tovarăși, punem în discuție utilizarea fondului de investiții pe primul trimestru al anului '56. Vă rugăm să vă înscrieți la cuvânt.

INGINERUL ȘEF: Tovarăși, străbunicul meu, când a intrat în această uzină ca lucrător-frezor, a găsit în sectorul de prelucrare o freză pe care o instalase bunicul său pe vremea când unica sursă de energie o constituia locomobila cu aburi...

DIRECTORUL: Cunoaștem datele d-tale autobiografice... La subiect, te rog...

INGINERUL ȘEF: Propun înlocuirea frezei... a clocanului automat de la forjă... terminarea macaralei nr. 2 de la montaj, începută în anul în care tocmai s-a sfârșit... și opt broaște pentru închiderea ușilor de la serviciul tehnic...

DIRECTORUL: Mda... Ce părere are financiarul?

ȘEFUL SERV. FINANCIAR: Deh! fondul ar acoperi...

CONTABILUL ȘEF: Hm... Nici formele n-ar fi cine știe ce...

DIRECTORUL: Mda... Mai are ceva de adăugat ceva? (liniște) Buuun... Tovarăși, sint într-un tot de acord cu propunerile tovarășului inginer-șef. Numai că așa avea o observație de făcut: la problema economiilor s-a gândit careva dintre dv.? Teamă mi-e că nu. Căci dacă azi avem bani, mine s-ar putea să avem nevoi. Să ne gândim puțin: bătrina noastră freză deviază uneori, dar e a noastră, tovarăși, de ce să ne lepădăm de ea? A servit părinților, bunicii, ba chiar și străbunicilor noștri, cum just pune problema tovarășul inginer-șef. Nu e deci și o chestiune de tradiție la mijloc?

INGINERUL ȘEF: La mijloc e axul, tovarășe director. Și axul nu mai e bun nici de topt!

DIRECTORUL: Dar cine spune să-l toptim, tovarăși? Dimpotrivă, să-l folosim mai departe, și să păstrăm fondurile pentru nevoia care s-ar ivi mine. Cât despre clocanul automat: stă el uneori, dar nu-l mai bine să stea decât să nimerescă alături? Iar macaraua: noroc că e începută, tovarăși; cine nu știe că începutul e greu? Avem un an întreg înainte: s-o tot sfârșim! Ce? Tradiționalele noastre scripete nu mai sint bune? Va să zică, repet, sint într-un tot de acord cu propunerile dv.! Vom cumpăra... cite broaște ai spus, tovarășe inginer-șef?... opt broaște? Pune șaisprezece, „financiarule”, ca să nu se spună că nu-l înțeleg pe cel de la „tehnic”... și ai grijă de forme, tovarășe contabil... banii gata, marfă așteaptă... Și încă ceva: stringeți banii albi pentru zile negre, tovarăși... Nu știu ce nevoi ne pasc mine!

MINUTA A DOUA

Stenograma ședinței din 1 aprilie 1956

ȘEFUL SERV. FINANCIAR: Tovarăși, este vorba de utilizarea restului de fond provenit din primul trimestru și a fondurilor pe cel de-al doilea...

DIRECTORUL: Operativ, tovarăși...

INGINERUL ȘEF: N-am să mai vorbesc de tradiționala noastră freză...

DIRECTORUL: Iată un tovarăș care învață de la critică!

INGINERUL ȘEF: ...și nici despre clocanul automat...

DIRECTORUL: Așa!

INGINERUL ȘEF: ...pentru că nici nu mai avem despre ce vorbi!

DIRECTORUL: Cum?

INGINERUL ȘEF: De mine frezăm prin vecini și ciocănim cu barosul!

DIRECTORUL: Ai văzut că dacă există voință, se găsesc soluții?

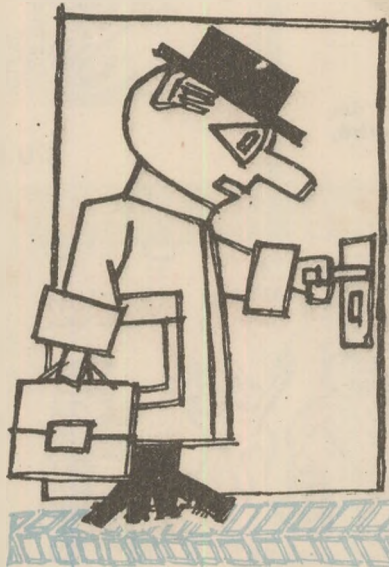
INGINERUL ȘEF: Era mai bine să se găsească bani!

DIRECTORUL: Cum? Noi n-avem bani?

ȘEFUL SERV. FINANCIAR: Avem, tovarășe director, doar de ce ne-am adunat aici?

INGINERUL ȘEF: Atunci, dați-mi măcar un cuptor ca lumea! Comanda pe baza aliajului special A 17 nu se poate efectua decât printr-o topire...

DIRECTORUL (întrerupe): Bravo! Bravo! Bravo! Ei, ce vă tot spuneam? Dacă nu păstrăm banii, de unde luăm acum, la nevoie? Un cuptor special! Sint într-un tot de acord! Cu o mică observație: dacă s-ar curăța și s-ar reșamota cuptorul de fontă, n-am realiza oare același lucru? Zece șarje de fontă, zece de aliaj special... și uite-așa punem deoparte un ban pentru nevoile de mine...

INGINERUL ȘEF: Dar fluxul continuu...

DIRECTORUL: Lasă, tovarășe, că uzina nu e ocean, ca să nu-ți poți stăpini fluxul și refluxul... Și fiindcă veni vorba de apă: broaște, când ai avut nevoie, nu ți-am dat?

INGINERUL ȘEF: Dar nu broaștele...

DIRECTORUL: Cum nu, tovarășe inginer-șef, cum nu? Nu e și asta o investiție pentru întreprinderea noastră, tovarășe? Trece-i douăzeci și patru de broaște noi, financiarule, să nu creadă tehnicul că refuz să-l sprijin! Și amintiți-vă neîncetat: banii de azi, pentru nevoile de mine!

MINUTA A TREIA

Stenograma din 1 iulie 1956

ȘEFUL SERV. FINANCIAR: Problema acumularii și utilizării fondurilor pe trimestrele...

DIRECTORUL: Da, da, da... Merge cuptorul, tovarășe inginer-șef, așa-i?

INGINERUL ȘEF: Să vă explic...

DIRECTORUL: Nu, nu-i nevoie! Trece-i patruzeci și opt de broaște, financiarule... Banii de azi, pentru...

CONTABILUL ȘEF: Știu, tovarășe director: pentru ultimul trimestru!

DIRECTORUL: Bravo! Atunci, sintem de acord! Vă rog să mă țertați, dar sint așa teptat la minister! Sper să fim evidențiați pentru justa utilizare a fondurilor!

MINUTA A PATRA

Stenogramă, 1 octombrie 1956

ȘEFUL SERV. FINANCIAR: Problema fondurilor...

DIRECTORUL: Să nu lungim vorba: sintem de acord!

ȘEFUL SERV. FINANCIAR (incepe să scrie, silabisind în surdina): Șasezeciși patru de broaște...

DIRECTORUL: Vestе mare, tovarăși! Sintem frunțași pe ramură în economisirea fondurilor!

INGINERUL ȘEF: Și în producția reburturilor!

DIRECTORUL: Bravo, tovarășe ingi... Adică... Hm! Cum? Tot nemulțumit ești?

INGINERUL ȘEF: Nu, vă rog, nu-mi dați nici un supliment de broaște! De astă dată prefer... melci!

CONTABILUL: Vă îngăduiți niște aluzii...

INGINERUL ȘEF: Nu sint aluzii, tovarășe contabil, ci niște piese de care sectorul de prelucrare are urgentă nevoie!

DIRECTORUL: Da, da, da-i melci! Să nu spună că nu-i ajutat în muncă!

CEASUL AL DOISPREZECELEA (fără o minută)

...și fără stenogramă: e ultima zi a anului

ȘEFUL SERV. FINANCIAR: Tovarășe director, avem o economie de trei milioane la fondul de investiții...

DIRECTORUL: Rodul eforturilor noastre, tovarăși!

ȘEFUL SERV. FINANCIAR: ... bani care de mine nu mai sint în posesiunea noastră, ci a băncii!

DIRECTORUL: Cum? (stupoare, apoi explozie) Nu admit! Banii sint ai noștri! Pentru asta am rupt de la gura uzinei? Am să bat cu pumnul în masă!

CONTABILUL: Ai băut și anul trecut, dar banca a rămas... de lemn!

DIRECTORUL (doborât): Tovarăși... vă rog... asta nu se poate... Ce e de făcut? Ajutați-mă... Trebuie să facem ceva cu banii noștri până-n prînz, altfel înnebunesc...

INGINERUL ȘEF: Anul trecut, în aceeași ultimă zi, mi-ați cumpărat cu economiile o jumătate de macara! Cumpărați-mi acum cealaltă jumătate!

DIRECTORUL: Dar unde să-ți găsească în două ceasuri cealaltă jumătate? Anul trecut am avut un noroc orb! O ocazie extraordinară! Ce ne facem însă anul ăsta? În cele câteva ore pe care le mai avem înainte...

ȘEFUL SERV. FINANCIAR (timid): Propun... niște... broaște...

DIRECTORUL (sare în sus): Broaște? De trei milioane broaște? Cine-ți poate livra asemenea cantitate într-un timp atât de scurt? Dar stai! Mi-ai dat o idee! Cite broaște ai până acum, tovarășe inginer?

INGINERUL ȘEF (nedumerit): Vreo citeva sute!

DIRECTORUL (febril): Și cite uși?

INGINERUL ȘEF: Vreo citeva zeci!

DIRECTORUL (îzbucnind): Cum e admisibil un asemenea decalaj între obiect și subiect? Cum e admisibil să ai broaște fără uși? Cumpărați imediat cinci sute de uși! Am văzut ieri o comandă rămasă la fabrica de mobilă care ne confecționează minerele mantivelor! Uși din cel mai fin lemn lustruit! Să acopere întreaga sumă de bani! Și montați imediat toate broaștele disponibile! Să nu se plardă nimic! (se lasă fericit pe un scaun) Vă spuneam eu că unde e voință se găsesc și soluții! Totul e să fii econom! Păstrează ușile de azi pentru birourile de mine!

INGINERUL ȘEF: Care birouri?

DIRECTORUL: Noile birouri pe care le vom clădi din economiile anului viitor! Doar nu-ți închipi că am să las cinci sute de uși prevăzute cu broaște, în perfectă stare, neutilizate!

ȘTEFAN HORIA

DRAGĂ URZICO,

Unchiul meu, Ghiță Ion, s-a lariat la stat, a cerut pentru soția sa, care e suferindă, un loc în stațiunea balneară „Victoria” (fostă „Băile Felix”) de lângă Oradea.

Și i s-a... aprobat. In felul următor: cu o adresă, datată 29 septembrie și sosită în București la 6 octombrie, stațiunea i-a comunicat pacienței să se prezinte „la data de... 1 octombrie 1956”, precizându-i-se totodată că „orice întârziere atrage pierderea locului”.

Mătușa mea, Ghiță Păuna, ar fi fost dispusă ca, plecând din București la 6 octombrie, să ajungă în numita stațiune balneară la... 1 octombrie, - dar n-a avut la dispoziție și un... calendar care să meargă de-a-nădăratelea.

Un asemenea calendar posedă, se vede, numai administrația acestei stațiuni balneo-turistice.

Florin Bolocan
str. Icoanei nr. 65 A.
București

URZICUȚO DRAGĂ,

Țin să-ți aduc și ție la cunoștință că Tipografia și litogra-

fia învățămîntului, București a editat sub comanda nr. 2206 cursul „Matematici Superioare”, vol. III, de prof. I. Gh. Sabac. L-a editat atât de bine, încît numai erata cursului cuprinde 29 de pagini, ceea ce înseamnă cinci ore și douăzeci de minute pierdute cu confruntarea și corectarea greșelilor... Cum s-ar spune... un adevărat curs de cum nu trebuie editat un curs. Ți închipui tu ce nenorocire pentru studenții care, în felul acesta, sînt obligați să învețe de două ori: o dată cu greșeli, pînă la erată, a doua oară fără greșeli - de la erată înapoi. Ceea ce, trebuie să recunoști și tu, chiar pentru studenții silitori e cam mult. N-ar fi bine, Urzicuțo, ca să atragi atenția Tipografiei învățămîntului că Matematica e, totuși, o știință... exactă? C-ar fi dacă tovarășul Oneață E., care a dactilografiat cu neatenție cursul, i s-ar da o primă pentru aceasta și apoi... o erată? Poate în felul acesta ar înțelege să schimbe cursul... atitudinii sale.

Guido Schertper
student
Instlt. Politehnic
București

URZICUȚO,

Deși n-am înclinat către agricultură, întreprinderea de localuri și locuințe Grivița Roșie m-a înzestrat cu pămînt berechet. Și iată cum:

În iulie 1955, am depus la respectiva I.L.L. o cerere pentru construirea unei sobe. Sobă n-am nici azi. I. L. L.-ul mi-a adus în schimb, în două rînduri, cîte o căruță de pămînt. În compensație, probabil. Soco-teala acum e următoarea: întrucît la fiecare 33 de metri (adîncime) temperatura pămînt-

„URZICA” AJUTĂ

În numărul 16/956 al „Urzicii” a fost criticată întreprinderea de stat „Decorativă” din București care nu execută, de peste un an, niște mobilier de bibliotecă pentru „Filarmonica de Stat”.

Fiind sesizat de acest lucru și forul tutelar al „Decorativei”, Ministerul Culturii, - biroul acestuia „pentru rezolvarea reclamațiilor și sesizărilor” ne răspunde că... sesizarea noastră este justă, și că „întreprinderea de stat Decorativă se angajează ca pe viitor să dea dovadă de mai multă seriozitate în tratarea problemelor, luînd măsuri de îndreptare”.

Iată, în sfîrșit, un răspuns care nu e... decorativ.

* * *

Cooperativele „Pacea” și „I. C. Frîmu” din Turnu Severin au vrut să cumpere papură și stuf de la Gospodăria agricolă de stat Burila Mare (din raionul Vinju Mare, regiunea Craiova), dar gospodăria a refuzat să vîndă aceste produse la prețul oficial și... pe bani. A pretins cooperativeilor să-i plătească papura și stuful cu... rogojini. (Avea gospodăria nevoie de așa ceva).

Urmare: contabilul Bîrceru Dumitru tot plimbindu-se prin gospodărie ca Papură-Vodă, fără să vîndă papura și stuful la timp, acestea s-au irosit și gospodăria a ieșit păgubită.

Sezîndu-i acest fapt, Trustul regional Gostaf Craiova ne răspunde că s-a imputat conducerii gospodăriei (directorului și contabilului-șef) valoarea stufului și a papurii pierdute.

Adică, fiindcă n-au valorificat papura, s-au ales cu o papară.

DRAGĂ URZICO,

Noi, călătorii care circulăm pe distanța Tg. Ocna - Slănic Moldova, nu ne putem lăuda că mergem ca pe... roate, ci mai mult... ca pe jos. Nici Autobaza de autobuse Tg. Ocna nu se poate lăuda cu o asemenea metaforă, deoarece mai mult stă dechit merge. Ca să știu mai clar, Urzicuțo, am să-ți explic: cele 8 mașini din parcul Autobazel Tg. Ocna sînt defecte, n-au piese de schimb și deci nu pot funcționa normal. Din cauza aceasta, distanțele sînt parcurse cu greutate și cu întârzieri, așa că pe vehiculele noastre de transport nu putem pune nici o... bază. Nu ne-ar dura înima atât de rău dacă durerea n-ar porni de la bițele noastre picioare care nu sînt de acord să străbată 16 km pe jos. Ce-ți de făcut, Urzicuțo? Nu ne poți ajuta, dăruindu-ne măcar o... bază de discuție? Poate că în felul acesta se va transforma și autobaza într-o... bază auto.

Pisaru Andrei
secția culturală
Stațiunea Slănic-Moldova

tului crește cu un grad, iar noi, oamenii, pe timp de iarnă, avem nevoie de aproximativ 19-20 de grade în jurul nostru, rezultă că I.L.L.-ul mai trebuie să-mi trimită vreo șizeci de mii de căruțe cu pămînt, pentru a-mi ridica muntele ce eventual va înlocui soba. Pînă la înălțarea muntelui, prefer însă un încălzitor imediat. Fie și de teracotă. Cît despre I.L.L., aceasta n-ar mai trebui să însemne întreprinderea de localuri și locuințe (pentru moment), ci îndreptarea și lichidarea lipsurilor. Nu găsești?

Ion Tomoița
str. Abrud nr. 70
București

URZICO,

La 11 septembrie 1955 (una mie nouă sute cincizeci și cinci) fabrica „Republica” din Botoșani a predat stației C.F.R. Botoșani trei lăzi conținînd 3 500 metri pînă albă, lăzi destinate fabricii de confecții „Porțile de Fier” din Turnu Severin. Au trecut de atunci 16 (șaisprezece) luni, în care timp fabrica din Severin a dat dovadă nu numai de „porți”, ci și de răbdare de fier. Lucru care n-a ajutat-o însă, deoarece pînă albă n-a mai sosit la Severin nici pînă în ziua de azi. Culmea este că nici C.F.R.-ul nu știe unde se află marfa, deși a luat-o în primire cu toate formele prevăzute de regulament. Curioasă amnezie din partea unei instituții care ar trebui să meargă... pe roate. Ce spui, Urzico? Rețiuăm problema după un an și jumătate ca s-o ducem... pînă-n pînzele albe, indiferent unde s-ar afla acestea?

Bortolussi Giovanni
Turnu Severin

Desen de Geta Brătescu

MOȘ GERILĂ : — Mă duc la Uniunea Artiștilor Plastici!

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția:
Calea Victoriei nr. 25
Telefoane:
Secretariat 5.38.56
Secția scrisori 3.86.12
Secretariat de redacție
4.28.15
Interurban 27

B.g.